

Ročník X březen 2008 číslo

3

SETKÁVÁNÍ

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

úvodník

Chodíme pravidelně do shromáždění. Zúčastňujeme se biblických hodin, posloucháme výklad Písma a především sledujeme celou historii Ježíšova života a jeho působení na zemi. Často si myslíme a jsme také na to někdy i hrdi, že už všechno víme. Už nás snad nemůže nic překvapit. Vždyť nám Nový zákon přibližuje chvíle Ježíšova života téměř krok za krokem.

Opravdu nás už nemůže nic překvapit? Položme si tuhle otázku každý sám sobě. A než si na ni odpovíme, znovu se v pokoře zamysleme nad velikostí Hospodinovy lásky, a budeme žasnout. Vždyť je to On, kdo nás celý život volá k víře a poslušnosti svých zákonů. Chrání nás a „zkušuje“. Dostali jsme od něho nesčetné dary, schopnost myslet, vymýšlet, kombinovat, vynalézat, radovat se i plakat. A dal nám také jeden z největších darů, dar svobody, takže se sami můžeme rozhodnout, jak svá obdarování uplatnit. Ale pozor! Vzpomeňme si na podobenství o hřivnách (Mat. 25, 14-30).

Pomalou končí postní období, které bychom měli skutečně využívat k tomu, abychom se znovu a znovu zamýšleli nad svým vlastním životem a samozřejmě nad tím, jak užíváme čas darované svobody. Tím nemyslím svobodu slova, ale svobodného vyznávání své víry a příslušnosti ke své církvi, jak se nám jí dostalo po 17. listopadu 1989. To se stalo, aniž bychom se o to nějak osobně zasloužili. Jsem přesvědčen, že i u toho byl Pán Bůh osobně přítomen a teď nám dává vybrat, kterou cestou se dáme. Jestli odpovíme na jeho pozvání a nabídku k následování v životě statečné víry, nebo jestli se rozhodneme pro „nabídky světa“, které nás svádějí do svého krásně vykresleného a tak lákavého „bezbožství“. Tuhle svobodu rozhodování mám na mysli.

Vstupujeme do měsíce, ve kterém budeme slavít Velikonoce. Co to pro nás znamená? Velikonoce jsou ujištěním, že můžeme být osvobozeni od strachu z konce našeho života. Můžeme proto snáze odolat závislostem, které nás zotročují a dělají nesvobodnými. Vždyť Pán Ježíš svou smrtí na kříži a svým slavným vzkříšením právě ukazuje cestu, jak se můžeme a máme osvobodit ze strachu před smrtí, které samozřejmě nikdo neunikne. Současná postmoderní doba se snaží myšlenky na konec života nenápadně vytěsnit z našeho povědomí. Ze všech stran na nás útočí rady, jak být v pohodě a užívat si sváteční dny. Přece k tomu jsou Velikonoce, ozývá se ze světa. Pán Ježíš nám svou poslušností ke svému úkolu ukazuje cestu k novému pohledu na život, který jde za hranice smrti, protože vede k Tomu, který vládne nad životem i smrtí. Smrt je pouhým přechodem ke spojení s Dárcem našich životů. To si ale musí promyslet každý sám u sebe. Velikonoce jsou tedy velkým a radostným pozváním k novému a zcela osvobozujícímu pohledu na život. Není to důvod k žasnutí?

Blahoslav Šimek

bylo

Perníčky pro Chandu

Blíží se sice Velikonoce, ale my se ještě se skauty vrátíme k jedné vánoční události. Rozhodnutí adoptovat si na dálku dítě jsme jako skauti ze 70. oddílu neučinili jen proto, že ve svém programu máme službu druhým, ale také proto, že se blížily Vánoce a k naladění té správné atmosféry pomohl nápad uspořádat pečení perníčků. Až potom nás vlastně napadlo, že perníčky nemusíme sníst, ale můžeme je prodávat a za utržené peníze adoptovat sourozence. Sourozenec se jmenuje Chanda Jaisika a je jí 20 let. Žije v Indii, má oba rodiče, dva sourozence a ráda by byla učitelkou.

Oznámení „pečeme perníčky za účelem adopce, k Přikrylům se jede autobusem č. 41“ ale nenalákalo tolik lidí, kolik by měl tento chvályhodný úkon nalákat. Nevím, jestli je to tím, že zrovna v neděli odpoledne má každý na práci něco jiného.... Nevadí, jejich chyba. U Přikrylů se nás sešlo osm a vítala nás vůně perníkového těsta a příjemná atmosféra pocházející pravděpodobně z toho těsta. Začali jsme ve dvě hodiny, skončili asi v deset. Od původního záměru nazdobit každý perníček jiným a originálním vzorem jsme museli nakonec upustit, to bychom asi zdobili ještě teď. Na tomto místě se chceme omluvit těm, kteří nám sice přispěli, ale perníček na ně už nezbyl. Prostě jsme jich udělali málo, za jedno odpoledne jsme toho víc nestihli. Nepočítali jsme s tak velkým zájmem.

Samotné prodávání se uskutečnilo ve čtyřech sborech a vybralo se neuvěřitelných 6467.50 Kč, čímž jste nám zmařili původní záměr pořádat podobné akce vícekrát do roka, protože utržená suma bohatě stačí na celý rok dopředu. Takže všem dárcům mockrát děkujeme a příští rok se opět můžete těšit na perníkové andělíčky nazdobené jako čerty a medvídky s neštovicemi.

Bětko P.

Nešpor v Blahoslavově domě

On to byl spíš koncert, ač ovšem tam zaznělo Slovo v podání Jana Amose Komenského a písně ve varhanních improvizacích, v nichž skladatel Petr Eben (1929 – 2007) citoval chorály z Komenského Amsterodamského kancionálu. Slavnost se konala 27. ledna 2008 a na varhany hrála prof. Hana Bartošová se svými žáky Ondřejem Hájkem, Petrem Kudynem a Zdeňkem Gottvaldem. Připravená studentka Martina Fialová byla pro nemoc omluvena, tím vypadla z citací Labyrintu světa a ráje srdce meditace II. Pohled na svět a po Prologu se šlo rovnou na „Masky a Šípy smrti“. Byla to těžká četba, jíž se zhostil Vladimír Hauser řečený Láry, doprovázená těžkou muzikou. Skladatel sám napsal: „Celá atmosféra textu není idylickou procházkou světem, ale hořkým, satirickým, bizarním a někdy takřka apokalyptickým pohledem na svět – a takový je i charakter hudby.“

Pozoruhodná je též skladatelova úvaha: „Poutník, který prochází labyrintem světa, nenachází v něm nic potěšujícího a obrací se k svému Bohu ve svém srdci. To, co mě však na Komenského postojí nejvíce dojímá, je jeho neúnavná práce pro zlepšení tohoto světa. V tom může být příkladem i pro naši současnost:

zachovat si vlastní kritický pohled a odstup od tohoto světa, ale všechny své síly věnovat na jeho zlepšení."

Labyrinth světa a ráj srdce (ve výběru) s hudbou Petra Ebena nastudovala se svými studenty Hana Bartošová. Jejich úsilí bylo odměněno vřelým potleskem, na který není Blahoslaváček ani zvyklý. Ušetřil však slova díky místnímu faráři Jaroslavu Vítkovi, který koncert i uvedl. Se vzpomínkou na to, jak Milan Friedl z Lyry Pragensis předčítal v Prosetíně přeplněnému chrámu rozsáhlé citáty z knihy Jobovy právě za mistrných improvizací Petra Ebena, tehdy osobně přítomného, a s laskavým slovním uvedením bratra faráře a seniora Bohouška Hrejsy jsem si uvědomil, jak i za nejhorších časů (1971!) bylo možno cosi početným posluchačům našich sborů poskytnout.

Jan Šimsa

Ekumenická bohoslužba Slova v chrámu sv. Jakuba

se uskutečnila v úterý 22. ledna v 19 hodin. Pozvání k této výjimečné příležitosti - sejít se k modlitbám, zpěvu a Slovu s pěti dalšími sbory v kostele katolickém - přijala celá řada nás evangelíků. Kostel byl zaplněn většinou mladými lidmi, což je ve večerní hodinu možná pochopitelné. Hned v úvodním slovu farář hostitelské farnosti P. Václav Slouk s lítostí konstatoval, že zatím nejsme tak daleko, abychom mohli společně slavit eucharistii. Bohoslužba měla tedy formu, na jakou jsme zvyklí my protestanti. Potěšily nás písně, které se nacházejí jak v katolických, tak v našich kancionálech, tedy jednak písně z 15. stol. (Z milosti tak hojné, EZ 250) nebo písně Petra Ebena (Učiň mne, Pane, nástrojem a Jeden Pán, jedna víra). Kázání na text Fp 4,4-7 si rozdělilo šest přítomných kazatelů a bylo to kázání radostné a povzbuzující. Kromě již zmíněného P. Václava Slouka z farnosti od sv. Jakuba k nám promluvil farář I. sboru ČCE v Brně Jiří Gruber, farářka náboženské obce CČSH v Brně na Botanické Květa Bezdíčková, kazatel sboru Církve bratrské na Kounicově ulici Jan Asszonyi, kazatel sboru Bratrské jednoty baptistů na ul. Smetanově Pavel Coufal a konečně kazatel farní obce Starokatolické církve v Brně Rostislav Toman. Na závěr zazněly přímluvné modlitby laiků všech zúčastněných sborů a pak už jen požehnání a krásná píseň Jeden Pán, jedna víra, jeden křest pojí nás.

Lída Marková

Nabídka duchovní hudba na CD v knihkupectví Kalich

PLESEJTE, NOC POMINULA

Písně Jednoty bratrské z kancionálů 15. až 17. století. CD bylo nahráno v r. 2007 k 550. výročí Jednoty bratrské. Cena 269,- Kč

CHANSONS ET PSAUMES DE LA RÉFORME

Renesanční reformační zpěvy a žalmy, známé též z českých protestantských zpěvníků. Cena 178,- Kč

čteme bibli

Do Jeruzaléma - Matouš 21,1-9

Prý se to stalo, aby se splnilo, co řekl prorok: „Hle, přichází k tobě tvůj král!“

Tam, kde prorok říkal: „hle“, říkáme my: „podívejte se“.

Určitě se i lidé na cestě do Jeruzaléma tehdy dívali. Viděli průvod - hlasitý a myslím ne příliš spořádaný. Plno lidí - a cosi provolávali. Až za chvíli mohlo být přihlížejícím patrné, že všichni vpředu i vzadu doprovázejí jednoho. Jeden byl kdesi uprostřed.

Ano, tam uprostřed kdosi jel na oslíkovi.

Ještě nikdy se nestalo, aby někdo na takovém jízdním zvířeti vypadal důstojně. Mohl by sice zkoušet tvářit se jako kdoví kdo důležitý, ale těžko by tím někoho přesvědčil. Člověk sedící na oslu má nohy (skoro) na zemi a nad ostatní kolem vyčnívá pramálo. Člověk, který jede na oslu, nečeká, že bude rychlejší než ti, kdo jdou kolem pěšky. A ten oslí hřbet nepochybně nabízí hezky tvrdé posezení.

Však také učedníci pro svého Mistra v tu chvíli museli najít náhradu za přehozy z drahocenných látek a ozdoby na jízdni zvíře. Těžko hledat tam, kde nic není, mezi poutníky z Galileje. Ale řešení se našlo. Svlékli si pláště a položili je na oslíka. Ježíš se na ně posadil.

Jeden nápad vyvolává druhý. Teď prý si vymyslíme koberec, po kterém kráčeji celebrity, když probíhá slavnostní uvítání. Do prachu na cestě kladli pláště zase jiní - vždyť už i tak byly po cestě uprášené. Ale když už slavný vjezd slavného krále, tak se vším všudy, s vyzdobenou cestou, zelené ratolesti a látky na cestě, aby oslí kopytka nenašlapovala moc tvrdě. A začali oslavovat Syna Davidova, legitimního dědice královského trůnu. Teď prý přichází, aby se ujal vlády. Hledte, podívejte se, už vjíždí do brány, už tu bude. Teď nastává něco nového, nový věk, nové království.

Skutečně tak vjíždí král v doprovodu vybraných gardových oddílů a honosného dvora do královského sídla?

Král přece přichází jinak. Slavně, mohutně, nezadržitelně. Kde je nejkrásnější zvíře pro jezdce? Kde je bělouš, a purpur zdobený zlatem? Kde je doprovod s naleštěnými zbraněmi, vyrovnané řady a přehlídkový krok?

Království za koně!

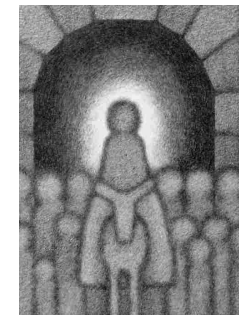
Jenže učedníci nemají ani královské insignie ani koně. A jejich Mistr tím méně. Působí to všecko jako veliký happening. Dvůr vládce Heroda a správcovský úřad Pontia Piláta nemají proč bát se a pocítovat ohrožení. Kdosi přichází, ale nemá na to, aby je ovlivnil, omezil, zpochybnil jejich nadřazenost.

Nebo je to všecko jinak?

„Hle, přichází k tobě tvůj král.“ Něco velmi podstatného je skutečně jinak. Na vlastní oči to všichni vidí: Hospodin nezapomíná na to, co lidem slíbil. Jeden to ohlašuje. Sedí na oslu, osličím mláděti, a dává najevo, že Jeruzalém, místo, k němuž se upírá pozornost Hospodinova lidu, nepatří ani Pilátovi, ani Herodovi.

Hle, přichází, a s ním čas nových dobrých Božích činů. Přichází král, aby v pravomoci svěřené od Hospodina přemohl vládu zlého. Přichází král, jehož království přesahuje obzory, překračuje hranice, sahá až do věčnosti. Přichází, aby se ujal vlády a zahrnul do svého království přítomné, minulé i budoucí. Přichází, už sem vstupuje tvůj král.

Jaroslav Vítek

Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!

Radost má být spontánní a přirozená. Jestliže apoštol k radosti vyzývá, dokonce opakovaně, má zřejmě na mysli radost, na kterou se dá zapomenout.

Připomíná mi to dětskou otázku, kterou jsem kdysi položil mamince, když jsme šli po městě a obloha byla šedá a zatažená. „Kam se ztratilo slunce,“ povídám, „proč nesvítil?“ Maminka se na mě udiveně podívala a řekla: „Ale to víš, že svítí. Jenže nad mraky. Kdyby nesvítilo, byla by tma.“

Podobně se může stát, že nám důvod k radosti zakryjí mraky nepříznivých okolností a nám se pak zdá, že není nic, z čeho bychom se mohli radovat. Ale tak jako slunce dál svítí nad mraky, i nám dál zůstává důvod k radosti. Co bylo pro apoštola tím sluncem, které svítí, i když ho někdy nevidíme? Pročetl jsem si všechna místa v listu Filipským, kde se mluví o radosti. Apoštol tu uvádí celkem čtyři důvody k radosti.

Na prvním místě smíme mít radost z toho, že se **zvěstuje Kristovo evangelium**. V případě apoštola Pavla to však vůbec nebylo samozřejmé. Troufám si říci: je zázrak, že se z toho apoštol dovedl radovat. Byl totiž ve vězení a do sborů, které založil, přišli jeho konkurenti, kteří ho pomluvili. Ale Pavel se přesto raduje! Přes všechny osobní útoky ví, že se v „jeho sborech“ dál šíří evangelium. Klobouk dolů před takovou velkorysostí! Apoštol se raduje, že Kristovo dílo pokračuje, ačkoli na tom on osobně trpí. Není to výzva pro naši ekumenu, abychom na sebe přestali hledět s podezíráním, ale upřímně se radovali, že Kristovo evangelium se dnes káže a žije tolika různými způsoby? Možná se zrovna v našem sboru nebo nám osobně práce příliš nedaří. Přesto se smíme radovat, že evangelium se i díky našim konkurentům dál šíří a oslovuje další generace.

Na druhém místě se apoštol raduje z toho, že smí pro Krista **snášet utrpení**. Jak se může někdo radovat z toho, že je kvůli víře pronásledován? První generace křesťanů chápaly utrpení pro víru jako potvrzení, že jejich následování Krista není nic povrchního, ale dílo Ducha svatého. Dnes pro svou víru trpět nemusíme a budme za to vděční. Hrozí však nebezpečí, že se naše křesťanství stane příliš pohodlným. Teprve víra, pro niž si člověk mnohé odřekne, a osobní nasazení přináší trvalou a dlouhodobou radost. Jen víra, která nás něco stojí, přináší skutečnou sílu a naději.

Na třetím místě má apoštol radost z **bratrského společenství**, které poznal v církvi. Je vděčný za konkrétní lidi, s nimiž se mohl poznat. Když posílá Epafrodita do Filipik, píše: „Važte si toho člověka. Co dokázal, je obdivuhodné. Radujte se, že takové lidi mezi sebou máte.“ I my bychom si měli jeden druhého více vážit. Živý křesťan je tou největší pomocí, když naše víra tápe a pohasíná. Naši bratři a sestry, přes všechny své chyby, jsou darem Božím, abychom se měli kde opřít, potěšit a načerpat síly. Bůh nám je posílá jako svou pomoc a požeňání. Radujme se z nich, znovu pravím: radujme se.

Jako čtvrtý důvod k radosti připomíná apoštol Filipským, že jejich jména jsou **zapsána v knize života**. Již nežijeme pouze proto, abychom se na chvíli potěšili krásou světa a pak ho s nářkem navždy opustili. Život s Kristem znamená život navěky. Jestliže následujeme Krista, podílíme se na Božím díle, které je trvalé a věčné. Z toho můžeme mít podobnou radost jako dítě, které si až dosud stavělo hrady z písku a nyní smí poprvé položit cihlu do zdi domu, v kterém se bude skutečně bydlet. Všichni toužíme dokázat něco trvalého. Díky Ježíši Kristu je to možné. Z toho se radujte. Znovu říkám, radujte se.

Kázání při ekumenické bohoslužbě Slova v chrámu sv. Jakuba 22. ledna 2008

Jiří Gruber

Evangelické církve v Německu

Září 2007 jsem strávila na bohoslovecké praxi v jednom ze sborů Evangelické církve hesensko-nasavské. Bylo mi to umožněno díky stipendiu, které tato církev každoročně poskytuje jednomu českému studentu teologie a jehož cílem je, aby tento student nepoznal v Německu pouze život univerzitní, ale také církevní. I když mé postřehy z této praxe vyzní možná spíše kriticky, chtěla bych se vyvarovat jejich zevšeobecnování na celou evangelickou církev v Německu. Jak mi bylo řečeno, jednotlivé zemské církve se od sebe značně liší, stejně jako se liší i jednotlivé sbory a jejich členové.

Sbor s asi dvěma tisíci členů a dvěma faráři na poloviční úvazek, v němž jsem měsíční praxi trávila, se nachází ve čtvrti Höchst, dříve samostatném městě, dnes však průmyslovém předměstí Frankfurtu nad Mohanem. Středověké městské centrum je tak obklopeno továrnami, z nichž největší je nechvalně proslulý závod IG Farben, kde se za druhé světové války vyráběl plyn pro plynové komory. Průmysl ovlivnil i konfesní skladbu obyvatelstva: do původně katolického města přišlo v druhé polovině 19. století díky evangelickému majiteli továrny množství evangelických dělníků, po druhé světové válce sem směřovali hlavně muslimští imigranti z Turecka. V současné době tak muslimské vyznání mezi obyvateli této čtvrti převažuje (asi 60 %). Některé továrny byly v posledních letech nuceny uzavřít provoz, což má za následek vysokou nezaměstnanost. Evangelický sbor ve Frankfurtu-Höchst nepatří mezi příliš aktivní a živé sbory. Nedělních bohoslužeb se účastní kolem třiceti lidí (což vzhledem k celkovému počtu členů není mnoho), převážně starších, mezi nimiž se nudí několik konfirmandů, kteří mají účast na určitém počtu bohoslužeb v rámci konfirmační přípravy povinnou. Zarazilo mě, jak málo mají shromáždění v týdnu specificky křesťanský obsah (snad kromě výuky konfirmandů, kde je to nutné) – slouží tedy spíše jako příležitost pro společenské setkávání. Ve středu se scházejí senioři, pro děti jsou připraveny dva dětské kluby (kde si však děti pouze hrají), dvakrát týdně je otevřena malá internetová kavárna, kam přichází několik teenagerů a jejich rodičů. Dětem a mládeži se věnuje katechetka, která je zaměstnána na částečný úvazek. Zhruba jednou za dva měsíce nabízí pro rodiny s dětmi tematicky zaměřené odpoledne (zde už biblická a křesťanská témata ke slovu přicházejí) a jednou za měsíc se konají dětské bohoslužby. Během podzimních prázdnin je pro děti připraven společný pobyt. Přišlo mi nezvyklé (a to i ve sboru, kam chodím nyní během svého studia v Marburgu), že prakticky neexistuje příležitost, kdy by se spolu sešly všechny generace sboru (musím říci, že jsem se cítila velmi dobře, když jsem na vánočních bohoslužbách v Červeném kostele viděla kolem stolu Páně nejen mnoho rodin s dětmi, ale dokonce i psa). Jednou za týden, v době konání místních trhů, otevírá sbor svůj kostel náhodným návštěvníkům a nabízí jim hodinku s varhanní hudbou. Ke sboru patří i dvě školky (což je v Německu obvyklé), jedna z nich má však v nejbližší době přejít pod správu diakonie. Provoz školek sice hradí místní samospráva, ale mezi povinnosti faráře spadá i řešení personálních otázek – sbor takto zaměstnává kolem dvaceti pracovníků. K České republice má sbor v Höchstu zvláštní vztah, už mnoho let se vzájemně navštěvuje s partnerským sborem ČCE v Karlových Varech. Překvapilo mě, jak mnoho je na charakteru zemské evangelické církve, s níž jsem

se měla možnost setkat, patrné, že je (či spíše bývala) církví lidovou. Farář má podle církevních řádů povinnost pokřtít dítě, pokud je alespoň jeden z kmotrů evangelík (rodiče se ke křesťanství vůbec nemusí hlásit). Konfirmace je stále ještě mnohde spíše rodinnou slavností, při níž se konfirmand těší hlavně na dárky (což neznamená, že u nás tomu také někdy tak není). Náboženství se sice učí ve školách, ale nežije se v rodinách.

Avšak i tady sekularizace značně pokročila a církev své výsadní postavení pomalu ztrácí. Lidé z ní vystupují, což má za následek mimo jiné to, že přestávají platit církevní daň (která je v Německu hlavním zdrojem financování církví). Církev tak rychle ubývá finanční prostředky a není schopna dále udržovat budovy a zařízení, které postavila v letech hojnosti (hlavně v letech šedesátých). Značně se redukuje i pracovní místa (dříve bylo obvyklé, že sbor zaměstnával přinejmenším kostelníka, sekretářku, katechetku). Restrukturalizována je i církevní správa. Také sbor v Hőchstu byl před několika lety sloučen ze dvou sborů a nyní musí některé své budovy opustit.

Úbytku členů se církev snaží bránit, jak může. Hledá nové formy, jak současného člověka oslovit, jak vyjít vstříc jeho otázkám i potřebám. Sama se však nemohu ubránit dojmu, že se tak někdy děje za cenu vyprázdnění obsahu a přílišného vycházení vstříc všeobecnému konzumnímu přístupu k životu. Letáček Evangelické církve hesensko-nasavské, který se snaží přilákat nové členy, obsahuje mimo jiné výčet práv a povinností evangelického křesťana. Mezi právy je na prvním místě jmenována možnost účastnit se večeře Páně, následuje možnost být kmotrem, být volen do církevní správy apod. Povinnost je jediná: platit církevní daň. Vždy jsem měla za to, že účast na večeři Páně je spíše milostí než právem a že povinnosti křesťana jsou širší, že nějak souvisejí s nárokem na vlastní život.

Na druhé straně však otevřenost německých evangelických církví brání tomu, aby se z nich stalo hermeticky uzavřené ghetto (navíc ještě rodinného charakteru, jako tomu hrozí u nás) dělící svět na „my“ a „oni“. Obdivuhodná je také jejich sociální angažovanost a vědomí odpovědnosti vůči trpícím doma i ve světě. Vedle dialogu se sekularizovanou společností jsou německé evangelické církve postaveny i před nutností dialogu s islámem. Sama jsem se během své praxe účastnila studijního dne, který řešil otázku, nakolik je vůbec možná a případně jakou formu může mít společná modlitba: hlavně při příležitosti školních bohoslužeb, smíšených sňatků a modliteb za mír."

Olga Navrátilová, studentka bohosloví

Hudební klub v Husovicích

Vedle klubu filmového, který připravuje mládež, mají Husovice i klub hudební. Pan Jan Špaček z Filozofické fakulty Masarykovy univerzity zajímavě povídá a pouští ukázky z hudebních děl. Již proběhlo vyprávění o Gustavu Mahlerovi, Igoru Stravinském. 11. 3. v 19.00 bude večer věnován Leoši Janáčkovi a květnový klub 13. 5. Aloisu Hábovi.

Věra Dadáková

naše sbory

Evangelíci v Nosislavi

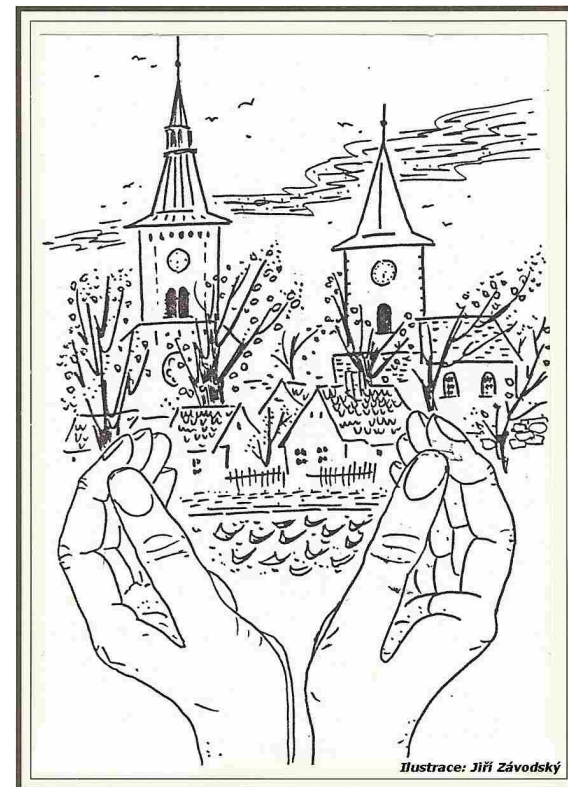
I když žiji v Brně již přes 35 let, do Nosislavi často a ráda jezdím. V tomto sboru jsem byla pokřtěná, konfirmovaná, oddaná, byl zde pokřtěn i můj syn, za tento sbor studoval teologickou fakultu. Nosislav se nachází 25 km jižně od Brna.

Historie Nosislavi z církevního pohledu sahá až k roku 1278. Dlouhé období do r. 1781 se týká hlavně církve katolické. Ale je dochován záznam z roku 1562, že farář mohl odkázat dědictví i své manželce a dětem. Dosvědčuje to, že v té době byla nosislavská fara, a tím i většina obce, nekatolická. Dokonce v roce 1565 byla fara obsazena protestantským farářem. Po třicetileté válce nastala i zde tuhá protireformace.

Např. v roce 1743 bylo vystěhováno sedm evangelických rodin do Uher, v roce 1750 dalších šest.

Po vydání tolerančního patentu byl 31. 12. 1781 založen v Nosislavi první reformovaný sbor, nejstarší na Moravě, podle helvetského vyznání, k němuž do roku 1880 náleželi i čeští věřící až z Brna. Nebylo však evangelíkům dovoleno všechno jako katolíkům, nesměli ještě mít kostel s věží a se zvony, směli mít jen nenápadnou modlitebnu. Byla postavena fara, na jejím dvoře modlitebna a škola. Děni v obci výrazně ovlivňovalo dvojí náboženské vyznání obyvatel. Existovaly dvě školy (sloučeny byly až v roce 1922) a dva hřbitovy zde fungují dodnes. Teprve císařský patent z 8. 4. 1861 zrovnoprávnil evangelíky s katolíky ve všech směrech. Za 15 a půl roku poté, dne 8. 10. 1876, byl slavnostně odevzdán službám Božím nynější evangelický chrám, postavený v novorománském slohu.

Od roku 1782 do roku 2003 působilo v nosislavském sboru 17 farářů, z toho jediná žena (1998-2001 Jarmila Řezníčková). Mezi nimi v letech 1904 - 1909 byl také farář Bohumil Radechovský, který si vzal za ženu sestru mého dědečka. Jeho dcera Slavie Radechovská (v minulém roce oslavila 90 let) je známou

překladatelkou žalmů v Evangelickém zpěvníku. Nynější farář Marian Šusták je ve sboru od roku 2003. Většina ze šesti set členů sboru bydlí v Nosislavi a okolí. Hlásí se k reformační (protestantské) tradici, jsou však otevřeni i všem ostatním křesťanům a hledajícím. Dá se říci, že jisté napětí mezi katolíky a protestanty pomalu mizí. Hlavním setkáním jsou nedělní bohoslužby, které začínají v 9 hod. Pravidelně se sbor schází také v neděli večer k nešporům. V létě v kostele, v zimě v Husově domě. Ten byl zakoupen v r. 1912 a je zajímavé, že v letech 1914 - 1926 byl v této budově evangelický sirotčinec. Od kurátora Vladimíra Lukla jsem se dozvěděla, že se každou neděli schází v průměru asi 100 lidí. Tak jako snad v každém sboru je problémem mladá generace, aktivnější jsou třicátníci. Ale jsou i dobré zprávy z okruhu mladých. V nynější době jsou na mateřské dovolené dvě absolventky teologické fakulty, které pořádají v Husově domě setkání mladých maminek s dětmi nejen z evangelických rodin, pořádají se koncerty v evangelickém nebo katolickém kostele pro celou obec. Velmi aktivní je církevní hudební skupina, která doprovází zpěv při pohřbech a jiných příležitostech. Další krásnou tradicí této skupiny je štědrovečerní hraní po obci. Nejprve se hudebníci s bratry a sestrami ze sboru sejdou k štědrovečernímu ztišení v Husově domě a pak chodí po obci, před domy zahrají vánoční píseň a popřejí krásné vánoce. To trvá až do pozdní noci. Pamatuji si tuto tradici z dětství, opakuje se každý rok a je stará více než 70 let.

K nosislavskému sboru patří kazatelské stanice Přibice a Přisnotice. Sbor podporuje malého chlapce Dipu Snal v rámci tzv. adopce na dálku. Také udržuje přátelské vztahy s těmito sbory: od sedmdesátých let je spřáteleným sborem Evangelische Kirchengemeinde Guben, dále holandský Gereformeerde Kerk Hasselt a konečně luterský sbor z Modre na Slovensku.

A moje vzpomínky na nosislavský sbor? Bydleli jsme vedle evangelické fary. Byli jsme ve věku tří dětí pana faráře Navrátila. Nás bylo doma pět dětí a byli jsme na faře jako doma a oni u nás. Po letech jsem se s Danem Navrátilem sešla opět zde v Červeném kostele a společně jsme i v pěveckém sboru. A vždy při setkání s ním či s jeho rodiči cítím velikou radost, jako při setkání s blízkou rodinou. Další vzpomínka se vztahuje k hodinám na věži evangelického kostela. Tato věž majestátně nahlížela do dvoru našeho domu a my jsme velmi pěkně viděli na její hodiny přímo z kuchyně, takže jsme doma žádné jiné hodiny nepotřebovali. A ještě jedna věc je pro mě milá. Kdykoliv přijdu do kostela v Nosislavi, vidím, že někteří lidé stále sedí na stejném místě, jako třeba před 40 lety. A to mě vrací do mládí.

Nenechte si ujít příležitost navštívit nosislavský sbor.

Eliška Sedláčková

zaujalo nás

Cena za smír s církvemi? Zaplatíme 300 miliard

Stát zaručí podle vládou připravovaného zákona v příštích šedesáti letech církvím příjmy 4,3 miliardy korun ročně. Církev se za to vzdají všech majetkových nároků vůči státu. Překvapivě vysokou částku vypočítala vládní komise pod vedením ministra kultury Václava Jehličky, která chce církvím nahradit zabavený majetek a oddělit je od státu. Ze státní dotace dostane katolická církev 3,6 miliardy, zbytek ostatních patnáct křesťanských církví a židovské obce.

Šedesátiletá hypotéka

Kromě ročního paušálu stát zaplatí ještě víc. Pokud sněmovna návrhy komise schválí, bude stát platit ještě dvacet let církvím podporu na provoz. Letos dosahuje 1,3 miliardy a každým rokem by se snižovala o 60 milionů. Zároveň stát vrátí část zabavené půdy církevním řádům. Podle odhadu Českého ústavu zeměměřického a katastrálního přišly církve po únoru 1948 o pozemky, které v dnešních cenách mají hodnotu 134 miliard korun. Z toho se vrátí zemědělská půda a lesy za 51 miliard, zbylých 83 miliard se bude splácet šedesátiletým paušálem.

K čtyřmiliardové roční splátce se dojde zavedením úroku 4,85 procenta, který se používá pro padesátileté státní dluhopisy. "Kdo platí hypotéku, zná tento postup," vysvětluje rozhodnutí ministr zemědělství Petr Gandalovič, který v komisi zastupoval ODS. Neruší se nepřímá podpora náboženských společností, které provozují školy a zdravotní či sociální služby. "Stát pomůže i nadále financovat správu historických a kulturních památek," stojí v návrhu komise.

Stovky nových farářů

Církvím se tak v roce 2009 zvýší příjmy víc než čtyřikrát. Později budou klesat snižováním státního příspěvku a také vlivem inflace. Náboženským společnostem se v posledních letech nevede špatně, o čemž svědčí rychle rostoucí počet kněží všech křesťanských vyznání s výjimkou Českobratrské církve evangelické. Církev využívají současné právní situace. Stát se sice po listopadu zřekl dohledu nad církvemi, stále je však financuje podle zákona z roku 1949. K povinnostem vlády tak patří zaplatit každého duchovního správce, který je církvemi jmenován, a provoz církevních úřadů. Proto přibýlo od roku 1990 víc než tisíc katolických farářů a kaplanů, počet kněží Pravoslavné církve, Apoštolské a slezské církve či Jednoty bratrské se víc než ztrojnásobil. Nárůst výdajů na církevní provoz je dvakrát vyšší než před osmi lety, cenová úroveň se přitom proti roku 2000 nezvýšila ani o čtvrtinu. Zvyšování vládních výdajů se stalo hlavním argumentem, proč je nutné se s církvemi vyrovnat. Zatímco v roce 2000 činily státní výdaje na provoz církví 663 milionů, v roce 2004 již 969 milionů a v roce 2008 budou činit 1298 milionů. Nový zákon by měl platit od roku 2009.

Raději hned než později

Argument přijímají i sociální demokraté. "Současný stav nelze nadále prodlužovat. Pro stát představuje nekoncepční, časově neohraničenou a průběžně narůstající zátěž státního rozpočtu," říká bývalá náměstkyně ministra kultury Kateřina Kalistová. "Kdyby se nic neřešilo, za deset let by stát platil na provoz církví tři miliardy, za dvacet let už by to bylo víc, než dnes navrhuje ministerstvo kultury. Rozdíl by byl v tom, že restituce by nebyly uzavřeny," shrnuje bývalá náměstkyně. Proto církevní komise Lidového domu doporučuje, aby ČSSD jednala o restitučním zákonu s vládou. Podle Kalistové se může jednat o celkové částce 134 miliard, kterou má stát vrátit. Je také možné snížit úrokovou sazbu státního dluhopisu, případně zkrátit dvacetiletou lhůtu, kdy se má ještě vyplácet dotace na provoz církví.

Zdroj: Aktuálně.cz, Petr Holub

Tabulka uveřejněná pod názvem: „Rozkvět církví“

doplněno o počty věřících podle sčítání lidu a průměr věřících na jednoho pracovníka (jedná se o celkový počet státem placených kněží, kazatelů a pastoračních pracovníků). Počet věřících uvádíme podle údajů při sčítání lidu.

Církev	počet pracovníků			počet věřících		průměr
	1991	2000	2006	1991	2001	
Římskokatolická	1719	2462	2830	4.021.385	2.748.918	971
Československá husitská	256	252	407	178.036	99.356	244
Česobratrská evangelická	242	253	244	203.996	117.540	481
Pravoslavná	52	110	167	19.354	23.053	138
Apoštolská	-	90	162	1.485	4.584	28
Církev bratrská	48	66	97	2.579	9.971	102
Slezská evangelická	24	78	85	33.130	14.038	165
Jednota bratrská	23	50	80	2.385	3.443	43
Metodistická	22	33	47	2.856	2.705	57
Starokatolická	9	28	38	2.255	1.614	42
Reckokatolická	3	30	37	7.030	7.704	208
Federace židovských obcí	13	27	34	1.292	1.527	45
Celkem	2418	3500	4285	4.475.783	3.034.453	708

Informace o ČCE:

Přechod na nový systém by měl být bez otřesů. Církev dostanou celkem 4,2 mld. Kč ročně a mezi sebou si tyto prostředky rozdělí dohodou v poměru 83:17 (církev katolická a nekatolické církve). ČCE by měla dostávat ročně 139 mil. Kč po dobu 60 let. K tomuto podílu na majetkovém vyrovnání by byl ČCE vyplácen pod dobu 20 let ještě příspěvek na činnost církve jako doposud, tj. cca 70 mil. Kč za rok s tím, že se každým rokem bude tato částka o 5 % snižovat. Je však otázka, zda bude zákon nakonec parlamentem ČR schválen.

Církev se budou muset naučit hospodařit tak, aby i po 60 letech měly prostředky na své financování. SR vytvořila strategickou komisi, která má připravit zásady hospodaření. Poslala také 44 sborům, jimž majetek dosud nebyl vydán, žádost o udělení plné moci k podpisu smlouvy, ve které se tohoto majetku vzdají. zpracoval JG

Kristův dotyk

Jmenuje se tak soudobá slovenská duchovní opera. Její scénické provedení budeme moci prožít 6. dubna 2008 od 19.30 hodin v Červeném kostele. Opera měla světovou premiéru 27. května 2007 v Bratislavě a českou 21. června 2007 v Chrudimi jako externí koncert mezinárodního operního festivalu Smetanova Litomyšl. Libreto napsal Víťazoslav Kubička ve spolupráci s Evou Bachletovou. Provedení opery se ujmu zpěváci Peter Cingel, Eva Hornyáková, Nao Higano, Eva Šušková, Martin Mikuš, smíšený sbor Anima Cantanda, Milan Vonderka - housle, Jan Pospíšil - violoncello, Rajmund Kákoni - akordeon a Bratislavští komorní sólisté - hudební doprovod. Diriguje Adrián Kokoš. Odborným teologickým konzultantem byl evangelický farář Boris Mišina.

Opera má ekumenický rozměr, vychází z evangelií a svým univerzálním duchovním poselstvím je určena širokému publiku. Ztvárnění námětu nabídlo nejen zajímavou hudbu, která má znaky minimalismu a místy i janáčkovský kolorit, ale dílo je i dokladem toho, jak stále živé je křesťanské citění a jak se nás dotýkají příběhy evangelia i dnes. Tradice hudebních duchovních her, o které se dočteme v pramenech z barokní hudby, tu našla své organické pokračování. Pašijové hry mají tradici i v naší historii. Kristův dotyk je o současných mladých lidech, kteří se rozhodnou si pašijové hry zahrát. Příběh je postupně vtahuje do děje a oni začnou naplno prožívat osudy postav, které představují. Přes hudbu poznávají dotyk Krista. Toto vše ještě sleduje mladá japonská turistka. Opera přináší zároveň dobové obrazy a prostřednictvím Marie, Ježíšových učedníků a postav z lidu přibližuje Kristův zápas o člověka a jeho víru. V několika hudebních a dějových rovinách poukazuje na Krista, který se dotkl a dotýká člověka. V díle dochází ke konfrontaci postav s dnešním světem. Složitá a tragická události, jak říkají autoři, se odehrávají i dnes vinou lidské zloby a nenávisti, touhy po ovládnutí druhých a světa. Kristus ale svojí přítomností člověka uzdravuje a očišťuje.

Skladatelem opery je Víťazoslav Kubička (11. 10. 1953 Bratislava), který vyrůstal až do sedmi let v Brně u svých prarodičů. Na můj dotaz ohledně provedení opery v Brně mi napsal, že by ho to obzvlášť potěšilo. Kubička je autorem i dalších oper: Evangelium podle Lukáše, Znovuzrození, Martin Luther, dětské opery Jsem tvůj přítel a Betlém. Napsal i řadu dalších hudebních děl. V současné době působí pedagogicky na Církevní konzervatoři v Bratislavě.

Dobrovolné vstupné bude darováno středisku Diakonie Betlém v Kloboukách u Brna (www.betlem.org). V tomto zařízení našla domov řada osob s těžkým tělesným handicapem a poskytují zde sociální a výchovnou péči také dětem s vážným mentálním a kombinovaným postižením, které jim brání žít ve vlastní rodině. Zaměstnanci tohoto zařízení s láskou pečují o tyto své klienty a snaží se jim, navzdory jejich onemocnění, zajistit plnohodnotný život.

Večer se koná za podpory Ministerstva kultury ČR, Jihomoravského kraje, Statutárního města Brna, Nadace Leoše Janáčka a Slovenského institutu v Praze, firmy OHL ŽS, a.s., firmy Siemens, firmy Stráský, Hustý a partneři s.r.o. a v neposlední řadě za přispění několika soukromých osob. Všem patří naše upřímné poděkování. Mediálními partnery jsou ČR Brno a Rádio Proglas. Nad večerem převzal záštitu senátor Ing. Rostislav Slavotínek a Mgr. Igor Otčenáš, ředitel Slovenského institutu v Praze. Pořadatelem tohoto večera je sbor Brno I a mně už nezbyvá, než vás do Červeného kostela srdečně pozvat.

Lydie Pospíšilová

služba bližnímu

Betanie – Křesťanská pomoc

V těsném sousedství farní budovy sboru ČCE Brno I, na Joštově ul. 7, vzniklo krátce po sametové revoluci z iniciativy několika aktivních členů Církve československé husitské zařízení terénní, pečovatelské a ošetrovatelské služby, nesoucí název Betanie. V současné době poskytuje 8 pečovatelek ambulantní služby potřebným v Brně a v blízkém okolí. Stejný počet zdravotních sester střediska domácí ošetrovatelské péče se stará o nemocné, kteří z různých důvodů nechtějí nebo nemohou být umístěni ve zdravotnických zařízeních.

Brzy se ukázala potřeba poskytování péče starým lidem nejen v jejich domácnostech, ale i poskytování komplexní celodenní péče ve vlastním zařízení. Tím se zrodila idea stavby objektu na církevním pozemku v Brně – Maloměřicích, nazvaného Dům důstojného stáří /DDS/.

Pochopitelně bylo problémem shromáždění dostatečných finančních prostředků, a to obzvláště poté, co selhala původně předpokládaná dotace z EU. Po všech peripetích, díky vydatné finanční podpoře od města Brna, JmK, ministerstva práce a sociálních věcí a církevních peněz CČSH, byla velmi pěkně architektonicky navržená stavba dokončena a v červnu 2004 slavnostně uvedena do provozu.

Objekt DDS je ve tvaru L, s atriiovým parčíkem s lavičkami, propojeným skleněnými dveřmi s víceúčelovou společenskou místností. V přízemí je umístěna též ordinace lékaře, výdejna jídel, prádelna, kadeřnictví, klubovna pro provozování zájmových činností, malý obchůdek s potravinami, kancelář sociální pracovníce a ředitelky domova, paní Ing. Jitky Bednářové. Nezapomnělo se ani na ekumenickou modlitebnu, v níž se konají biblické hodiny a nedělní bohoslužby. Střídají se při nich kazatelé několika církví, mj. i náš farář Štěpán Hájek. Několikrát měl možnost kázat též emeritní evangelický farář Josef Průša, který je nyní obyvatelem domova. Kromě jiného existuje spolupráce i s Židovskou náboženskou obcí, a tak se v modlitebně konají střídavě bohoslužby i poslední rozloučení dle zvyků různých konfesí.

Celkem je v DDS ubytováno 70 obyvatel. K dispozici jim jsou jedno- a dvoulůžkové bytové jednotky, s kuchyňskou linkou a sociálním zařízením. Existují též 3 dvoupokojové jednotky, určené pro manželské páry. Pro obyvatele, kteří se už samostatně nepohybují, má domov v polovině 1. patra 16 lůžek tzv. ošetrovatelské péče. Tito lidé tráví většinu času na lůžku nebo na vozíku, na němž jsou převáženi k rehabilitačnímu „cvičení vsedě“ nebo, v případě zájmu, do společenské místnosti k různým kulturním pořadům. Za pěkného počasí mohou trávit čas na slunné terase nebo v parku. Pro zpestření programu pořádá Domov i vyjíždky autem na různé výlety, při nichž lze zažít pálení čarodějnic, opékání buřtů, přehlídku masek apod. S dopravou se pamatuje i na vozíčkáře, kteří se v případě zájmu mohou rovněž zúčastnit. Nabídka kulturních, společenských i zábavních akcí je opravdu pestrá a dokazuje, že i ve stáří je prostor pro veselí a

radost.

DDS kombinuje možnost samostatného bydlení penzionového typu s ošetrovatelskou péčí domova důchodců. Dává tak svým obyvatelům jistotu péče i při ztíženém zdravotním stavu v důsledku nemocí ve stáří.

Stavba umožnila propojení života seniorů s životem veřejnosti. Seniori se snadno dostanou do blízkých obchodů nebo ti, kteří jsou zdravotně zdatnější, i veřejnou dopravou do města. Radost z nákupu si však mohou prožít i ti na vozíčkách, neboť jednou měsíčně se promění na několik hodin jídelna v obchod s textilem a kosmetikou. Víím to z vlastní zkušenosti, poněvadž tam jednou týdně navštěvují paní, s kterou tento nákup, nebo alespoň obhlížení zboží, absolvují.

V Domově důstojného stáří jsou samozřejmě kromě potěšitelných věcí také problémy. Nedostatek peněz. Paní ředitelka v informačním letáku píše: „*Je to problém systémový. Ačkoliv se jedná o registrované sociální zařízení, přidělované dotace z městských a státních prostředků, tarify na ošetrovatelskou péči jsou nižší, než jaké přísluší za obdobnou práci sestrám v nemocnicích. Korespondujeme s ministerstvem zdravotnictví, které o tomto vleklém problému ví, ale příslušná komise se k jeho řešení stále nedopracovala. Je mnoho věcí, které osloví sponzory mnohem snáze, než starý člověk, který, ač by raději dožil doma, nedokáže to bez cizí pomoci. Potřebovali bychom mnohem víc pracovníků, než kolik jsme schopni zaplatit...*“

Dalším problémem je nárůst obyvatel, kteří trpí nějakou formou demence. Jsme otevřené zařízení. Dveře nehlídá vrátný, a člověk, který není schopen kontrolovat své jednání, může ohrozit sebe i jiné. Usilujeme proto o vybudování pobočky, jež by pomohla tento problém řešit. Dostali jsme od CČSH darem pozemek v Hrušovanech, se starším přízemním objektem. V dané chvíli existuje už i projekt včetně stavebního povolení. „Villa Martha“ má sloužit 18 převážně duševně nemocným seniorům a bude to podle nového zákona prakticky přesně „dům se zvláštním režimem“. Máme připravenou žádost pro financování z peněz EU (v rámci NUTS III)), máme podporu Obecního úřadu v Hrušovanech i Úřadu JmK, ale vyřizování je zdoluhavé a náš problém začíná být opravdu palčivý.“

Výše zmíněné problémy s nedostatkem personálu pomáhají řešit též praktikanti zdravotnické školy a pár dobrovolníků, kteří občas přicházejí. Mezi nimi mě zaujala paní, která pobývá se svým vážně nemocným manželem v horním patře Domova a, kromě starání se o něj, dochází vypomáhat sestrám na ošetrovatelskou jednotku. Tiše se sklání k lidem, naslouchá jejich potřebám a dle možnosti se snaží je splnit. Nemusela by to dělat, vždyť si všechno řádně zaplatila a tak už má nárok sedět a odpočívat. Myslím, že je jedna z mála obyvatel, která pochopila, že dokud člověku tluče srdce a v žilách koluje krev, je prostor a čas na vyjádření vděčnosti za nesamozřejmé dobrodiní v podobě střechy nad hlavou, jídla, tepla, a zejména za náročnou práci sester při udržování osobní hygieny. Poděkovat lze spoluprací, slovem, nebo alespoň očima. Kéž by bylo stále víc těch, kteří to dokážou.

Jana Slámová

bude

Klub otevřených dveří

Každý čtvrtek od 10 do 12 hodin, Opletalova 6

- 6. 3. Postní doba v srdci dětí
- 13. 3. Cesta tam a zase zpátky - Jana vypráví o Americe
- 20. 3. velikonoční prázdniny
- 27. 3. Očím pro radost

Sborový rozhovor v Brně I

Sejdeme se k němu v pondělí 17. března v 19:00 v sále Václava Pokorného, Opletalova 6. Do problematiky euthanázie nás uvede dr. Josef Kuře.

Kavárnička v březnu

Kavárnička se schází vždy ve středu v 15 hodin na Opletalově 6. Začíná se společnou písní, pak následuje krátké biblické zamyšlení, beseda při kávě a po písní další program. Ten bude v březnu následující:

- 5. 3. Velikonoce očima Jana Milíče Lochmana
- 12. 3. Vystoupení žáků konzervatoře
- 19. 3. Cestování po Šumavě s Janem Franců
- 26. 3. Vyprávění dr. Jana Pokorného

Program koncertů v Červeném kostele

- 13. 3. 2008 v 19:30 Brněnský akademický sbor - BAS
- 18. 3. 2008 v 19:30 Velikonoční festival duchovní hudby
CO ZNÍ STALETÍMI
účinkuje sbor dětí a mládeže KANTILÉNA
- 26. 3. 2008 v 17:00 Benefiční koncert občanského sdružení LUMÍR
Výtěžek koncertu připadne MŠ a ZŠ Kociánka
- 28. 3. 2008 v 19:30 Velikonoční festival duchovní hudby
komorně-vokální koncert s mariánskou tematikou
účinkuje mužské vokální kvarteto QVOX

Cyklovýlet aneb Co Masaryk pěšky, to my na kole

V sobotu 8. března (když počasí nebude přát, pak další sobotu) se uskuteční druhý cyklovýlet sboru Brno I. Sraz ráno v 8 hodin na hlavním nádraží, odkud se s bicykly pojedou vlakem (8:17) do Křižanovic. Zde nasedneme na kola a navštívíme sbor v Heršpicích, kde Masaryk v roce 1880 přestoupil k evangelické církvi. Odtud pojedeme Ždánickým lesem do Klobouk po lesní silnici (Těšanka), kterou Masaryk společně se superintendentem Ferdinandem Císařem do Heršpic pěšky přišli. Cestou se zastavíme ve sboru v Dambořicích, kde uvidíme těžbu ropy, modlitebnu a židovský hřbitov. Z Klobouk bude zajištěn odvoz kol do Brna a lidi pojedou autobusem. Rodiny s dětmi, které pojedou do Křižanovic autem, se mohou vrátit kdykoli v průběhu cesty k zaparkovaným autům. Délka trasy cca 32 km. Možno si prodloužit do Šakvic a odtud vlakem do Brna (+ 25 km). Zájemci nechtě se hlásí v kanceláři sboru Brno I. Jiří Gruber

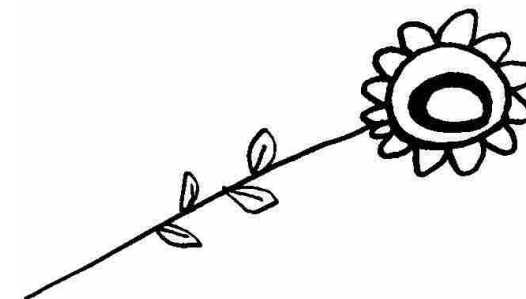
lidé ve sboru

Brno I

3.3.	Vlasta Juříková	97 let
3.3.	Blahoslav Šimek	77 let
4.3.	Ludmila Nedbalová	76 let
5.3.	Kateřina Bínová	30 let
5.3.	Marta Kocmanová	40 let
8.3.	Jarmil Makovský	84 let
9.3.	Věra Lautererová	74 let
9.3.	Milada Schimerlová	78 let
9.3.	Josef Veselý	94 let
10.3.	Eduard Hanuš	94 let
12.3.	Helena Firbasová	87 let
13.3.	Zdeněk Dufka	84 let
18.3.	Jan Musil	20 let
23.3.	Jarmila Studená	70 let
23.3.	Milada Valníčková	97 let
24.3.	Zdeněk Horáček	73 let
25.3.	Gerda Giecová	88 let
25.3.	Věra Novosadová	82 let
26.3.	Danuše Krausová	77 let
26.3.	Vladimír Slovák	90 let
27.3.	Zdena Benešová	60 let
28.3.	Věra Lerchová	88 let
29.3.	Marek Baláš	30 let
29.3.	Jarmila Mrázová	72 let
30.3.	Lenka Tichá	30 let
31.3.	Mirko Nagy	91 let

Brno II

3.3.	Lydie Zemanová	87 let
6.3.	Iva Tannenbergerová	40 let
9.3.	Květoslava Dufková	86 let
9.3.	Melanie Keřkovská	84 let
9.3.	Vladimír Popovič	78 let
11.3.	Františka Říhová	81 let
11.3.	Miloš Řibřid	80 let
12.3.	Romana Střížová	40 let
18.3.	Zdenka Maláčová	81 let
20.3.	Josefa Vaňková	87 let
21.3.	Libuše Marková	90 let
23.3.	Adéla Buchtová	86 let
28.3.	Věra Martinásková	81 let

Uvádíme kulatá výročí a od 75 let všechny.

Pokřtěni byli (rok narození):

20.1. Alžběta Doubravová, nar. 2007

Oddáni byli:

16. 2. Jaroslav Weiss a Ivana Hamanová

Rozloučili jsme se:

14.2. Jiřina Čejková, nar. 1924 19.1. Miloslava Kolářová, nar. 1914

Pane Ježíši Kriste, ty jsi byl poslušný až k smrti na kříži. Tak ses nám stal ručitelem osvobozeného života. Vezmi nás s sebou na tvoji cestu a dej, abychom s tebou přemohli utrpení i smrt. Buď tobě sláva na věky. Amen.

Kolekta 5. neděle postní

ze sboru Brno-Židenice

Co v Židenicích vyprávěl potulný kazatel ČCE

K setkání sboru jsme pozvali na sobotu 26. ledna br. faráře Petra Brodského, celocírkevního kazatele pro české sbory ve východní Evropě. K této službě byl povolán v roce 2005 31. synodem naší církve, od začátku roku 2006 svou službu vykonává: historii sborů, o něž pečuje, dobře zná a je důkladně i důvěrně obeznámen s jejich současným životem, s jejich potřebami a možnostmi, se způsobem života jejich členů, s jejich zbožností, s jejich zvláštnostmi. O tom všem nám v onu sobotu večer v Židenicích vyprávěl, a vyprávěl živě a názorně.

Dozvěděli jsme se o existenci a historii českých emigrantských skupin v oblastech Ukrajiny, Rumunska, Chorvatska, Srbska, ale i Polska, o emigračních vlnách a o důvodech vystěhovalectví, včetně důvodů konfesijních. O tom, že si některé skupiny českých vystěhovalců uchovaly po dlouhá desetiletí, někdy i staletí, povědomí své národní a mnohdy i konfesijní příslušnosti. Petr Brodský mluvil především o sborech reformovaných, přichází však dále do styku nejen se sbory luterskými nebo např. s baptisty, ale i s českými římskými katolíky a také s pravoslavnými. Během výkladu jsme si mohli prohlížet bohatou dokumentaci – písemnou, fotografickou, mapky, dokonce i soubory místních kuchařských předpisů, časopisy, noviny. O své vlastní práci, o jejích radostech, obtížích, problémech, zážitcích, o metodách, o jejím rytmu, nám Petr Brodský, který se ve své funkci sám označuje jako „potulný kazatel“, většinou povídal v odpovědích na dotazy. Bylo jich dost, byly zřejmě dost věčné a inspirativní, odpovědi byly živé a věčné, takže jsme se dozvěděli hodně. A bylo to celé zajímavé; je to oblast, o níž se možná ještě stále málo ví (překvapivé pro mnohé bylo, že před rokem 1991 nevědělo o existenci, neřkuli potřebách zahraničních evangelických sborů ani naše církevní ústředí).

Všichni účastníci odcházeli s xerokopií notového i slovního zápisu písně „Otče, dej požehnání nám“, která se na Ukrajině zpívá k ukončení mnoha křesťanských setkání. Podle zápisu a s Petrovým předzpěvem jsme ji zazpívali a vděčně jsme si na onom listu přečetli, že nám Petr Brodský (kopie vlastnoručního podpisu) děkuje za účast. A my jemu za to, že do Brna přijel. Že nám to vše pověděl a že tu krásnou a užitečnou službu koná.

Jana Nechutová

Všemohoucí Bože, vzkříšením svého jednorozeného Syna jsi otevřel nový věk svého království. Prosíme tě, dej nám podíl na ovoci Kristova zmrtvýchvstání.

Učiň, abychom dosáhli svobody tvých dětí a blížili se k věčnému životu. Skrže našeho Pána Ježíše Krista, tvého Syna, který s tebou a s Duchem svatým žije a kraluje na věky věků. Amen.

Kolekta Velikonočního pondělí

ze sboru Brno-Husovice

Josef Hlaváč a Husovice

Loni tomu bylo 90 let, co se narodil v malé vesnici Ratenice na Poděbradsku Josef Hlaváč (11.2.1917 – 6.6.1989). Celý svůj život pracoval jako farář Českobratrské církve evangelické. Vyrůstal v evangelickém prostředí polabských tolerančních sborů pod vlivem svých rodičů a celého okolí. Z životní pouti chci jen stručně vzpomenout některá základní data. Studium na bývalé Husově evangelické fakultě v Praze ukončil krátce před uzavřením vysokých škol nacisty. Ordinován byl 28.1.1940. Jako vikář působil nejprve v Jilemnici, pak v Brně - v dnešním sboru Brno I a II - a od 1.9.1942 v Husovicích. Po válce bratr Hlaváč obdržel stipendium na univerzitě v Belfastu v Severním Irsku a absolvoval tam 1 semestr. Dalšími místy jeho působení byla Olomouc, kam spadá i jeho funkce seniora, a Velim; v tomto období byl zvolen náměstkem synodního seniora. V době farářování v Olomouci obhájil disertační práci a byl jmenován doktorem teologie.

Letos to bude již 66 let, kdy mladý vikář Josef Hlaváč přišel do Husovic. Husovický sbor je typicky městský, nemá tradici tolerančních sborů, nemůže navazovat na reformační tradice předbělohorské. Začátkem 19. stol. byly Husovice bezvýznamnou vesnicí nedaleko Brna bez kostela i školy. Rozvoj a růst obce začal až v 2. polovině 19. stol. v období průmyslové revoluce. Vznikaly zde menší výrobní podniky a řemeslnické dílny. Za prací sem přicházeli synové a dcery venkovských evangelíků ze sborů s různou tradicí. V takovémto prostředí se formoval náš sbor.

Josef Hlaváč navázal na práci faráře Václava Pokorného, jeho pomocníků, a faráře Antonína Vence, tedy především prací pastorační, s dětmi a mládeží. V obvodu bylo tenkrát asi 7 obecných škol a 3-4 školy měšťanské. Na všech byly děti evangelického vyznání. Zavedl vyučování náboženství ve škole v Bílovicích, přestože tam byla jen hrstka žáků. Schůzkám mládeže věnoval velké úsilí a dokázal přitáhnout mnoho mladých lidí, včetně těch, kteří tehdy studovali v Brně. Biblické hodiny se do r. 1945 konaly jen v Husovicích, později i v Obřanech a Bílovicích. V Bílovicích byly zavedeny 1 x měsíčně bohoslužby – nejprve ve škole, později v modlitebně Čs. církve husitské. Po vzoru židenického a brněnského sboru byly slouženy i večerní bohoslužby. Po založení samostatného sboru v Husovicích byl v roce 1946 Josef Hlaváč zvolen jeho historicky prvním farářem.

Společně se svojí manželkou Květou dokázal svou prací a péčí dát sboru pevný základ a život. Z jeho jednání a stylu práce bylo patrné, že prožil přísnou evangelickou výchovou i tradicí. Jeho zbožnost v mnohém připomínala praxi Církve bratrské (jeho otec byl členem Jednoty českobratrské – dnes Církve bratrské). Obával se splnutí a přizpůsobování sekulárnímu okolí. Zdůrazňoval, že každý evangelík by se měl odlišovat od nevěřících svými skutky i slovem a dát najevo, na čem staví svoji víru. V husovickém sboru působil Josef Hlaváč poměrně krátkou dobu - 10 let, ale byla to doba intenzivní práce, která nese ovoce dodnes. Do důchodu odešel v květnu 1989, měsíc na to zemřel ve věku 72 let. Jeho pamětníků a vrstevníků ubývá, ale pro všechny z nás stále platí výzva z Epištoly Židům (13,7): „Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život, a následujte je ve víře!“

Vladimír Dušek

dětský koutek

Boží slovo zahání toho Zlého

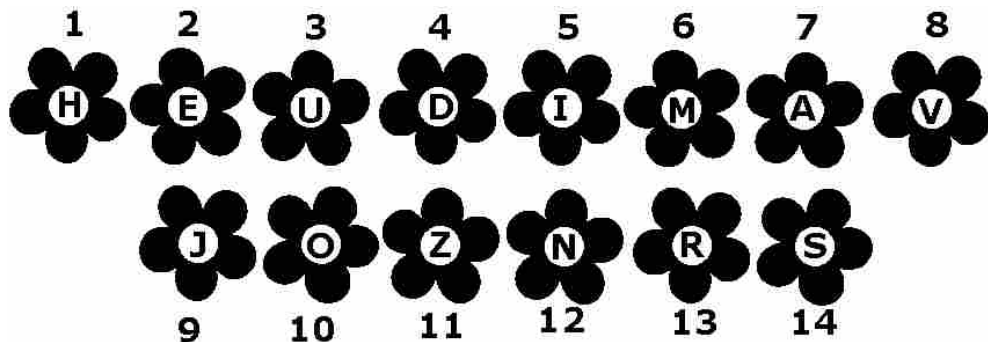
Když byl Ježíš pokřtěn, vyvedl ho Duch Svatý na poušť. Ježíš se čtyřicet dní a nocí postil. Vůbec si nedovedu představit, jaký musel mít hlad a asi mu z fyzického hlediska bylo i docela špatně. A najednou tam byl ďábel. A přišel s takovou úlisnou myšlenkou: „Jestli jsi Syn Boží, řekni, ať z těchto kamenů jsou chleby! Máš přece hlad!“ Ježíš neváhá a cituje Boží slovo. Ďábel se nevzdává a vezme Ježíše do svatého města, postaví ho až na vrchol chrámu a řekne mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů! Bůh tě přece ochrání!“ Ježíš opět neváhá a cituje Boží slovo, a to se ďáblu ani trochu nelíbí. Do třetice bere ďábel Ježíše na vysokou horu a ukáže mu všechna království světa. „Budeš-li se mi klanět, všechno toto ti dám!“ A hádejte, jak ho Ježíš zahnal? Božím slovem. Přesně věděl, co je psáno, a ďábel nemá šanci!

Učte se Božím slovu zpaměti! Ten Zlý to na nás stále zkouší a zahnat ho můžeme právě dobrou znalostí Bible. Nestací jen vědět, z čeho se Bible skládá, která kniha následuje po evangeliu....Umět citovat konkrétní verš a znát místo, kde ho najít, to je důležité.

Naše děti v Ovečkách už umí za letošní rok dva verše:

„Hle, stojím přede dveřmi a tluču. Zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ Zjevení Janovo 3,20

„Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej.“ Přísloví 3,5

9	2	1	10		9	5	11	8	7	6	5		9	14	6	2
3	11	4	13	7	8	2	12	5								

Sestavte podle čísel část biblického verše a naučte se ho. Adresa je Izajáš 53,5 Katka

ze staršovstva

Brno I

V únoru se staršovstvo sešlo naposled ve svém volebním období. Vyjádřilo spokojenost s ekumenickými bohoslužbami u sv. Jakuba. Vydařil se také pobyt konfirmandů a mládeže v Daňkovicích. Většinu času zabrala příprava sborového shromáždění, kandidátní listiny a výroční zprávy. Máme radost, že do nového staršovstva je ochotno kandidovat 26 bratří a sester, z kterých budeme vybírat 18 presbyterů a 4 náhradníky. Je již hotov výběr písní ze zpěvníku Svítá, který budeme používat v Červeném kostele.

Staršovstvo bylo seznámeno s náročnou přípravou provedení opery Kristův dotyk v Červeném kostele a plánem na výměnu kazatelen mezi šesti církvemi po svatodušních svátcích. Pěvecký sbor Cantate Domino zazpívá do prázdnin v našem sboru třikrát. Skautské bohoslužby budou 25. května. Rádi bychom také otevřeli náš kostel během květnové Noci muzeí a hledáme dobrovolníky, kteří by se věnovali návštěvníkům. Staršovstvo přijalo za člena sboru bratra Jana Slámu. Byl schválen plán stavebních oprav a investic na rok 2008 a finanční komise připraví definitivní rozpočet, který předloží sborovému shromáždění. O setkání kurátorů brněnského seniorátu referoval bratr Šimek. Jiří Gruber

Brno II

Únorová schůze se podrobně zabývala připraveným návrhem rozpočtu sboru pro nastávající rok, rádi jsme se také dali seznámit s výsledky hospodaření sboru v roce minulém – uspokojivými díky členům sboru, kteří jeho hospodaření pokládají za svou záležitost: neformálně a účinně. - - Prostředky, které máme k dispozici na příští rok, umožní zlepšit vzhled Blahoslavova domu: týká se to jednak uliční fasády, jednak interiéru kostela, který už dlouho hlasitě volá po vymalování. Snad se tedy letos konečně podaří toto volání neoslyšet. - - Staršovstvo připravilo sborové shromáždění; vzhledem k tomu, že velikonoční svátky nás letos zastihnou velmi časně, je zapotřebí i jednání sborového shromáždění stanovit už na brzkou dobu. Jednání proběhne také letos ve dvou částech, aby bylo možné věnovat se všem potřebným záležitostem bez únavy a časové tísně. První část je svolána už na poslední neděli v únoru, druhá část potom na druhou neděli březnovou. Jaroslav Vítek

Brno – Židenice

Na schůzi 13. února připravovalo židenické staršovstvo výroční sborové shromáždění, které se bude konat 16. března a bude to také shromáždění volební, ježto úřadujícímu staršovstvu končí jeho funkční období a je tedy třeba zvolit staršovstvo nové.

Staršovstvo rozhodlo uspořádat sbírku ve prospěch práce v zahraničních sborech naší církve; vyhlášení sbírky souvisí se sborovým večerem, na němž byl naším hostem br. farář Petr Brodský, který je touto prací pověřen. – Finanční situace sboru byla probírána zejména v souvislosti s nadcházejícími stavebními úpravami suterénu modlitebny. Posléze bylo nezbytné připravit s větším předstihem bohoslužby, které bude v přímém přenosu z židenického kostela vysílat ČT na svém I. programu na Velký pátek v 17 hodin. Jana Nechutová

modlitba

*Náš nebeský Otče,
děkujeme ti, že nás máš stále rád.
Ne proto, jací jsme, co umíme
a jestli si tvou lásku zasloužíme,
ale proto, že ty jsi se tak rozhodl.
Žádný u tebe není ztracen ani zapomenut.*

*Dal jsi nám Krista, aby nám ukázal cestu.
A tvůj Duch nás na té cestě podpírá.
I výzbroj z pravdy, spravedlnosti
a služby evangelia pokoje máme.
A přesto, že toto víme,
nemáme občas tolik lásky jako na začátku,
nenazýváme věci pravým jménem,
býváme bojácní, nestálí a vlažní.*

*Prosíme tě, Otče, o zdravou horlivost pro tvou lásku
a zároveň o pokorná a milosrdná srdce k bližnímu,
abychom mohli být tvými svědky a služebníky těm,
kteří pomoc potřebují.*

*Prosíme tě a přimlouváme se za všechny nemocné,
opuštěné a ztrápené, které máme ve svém okolí
a za které se každý zvlášť přimlouváme.
Taky tě prosíme i za ty, kteří v tebe zatím nevěří.*

*Nechť s večerem umíme odložit své nedostatečnosti a skutky tmy
a s novým ránem ať je to dáno nám všem, jak je psáno:
"Probud' se, kdo spíš, vstaň z mrtvých a zazáří ti Kristus".*

Helena Patrová

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník VIII. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Miloslav Cahlík, Věra Dadáková, Hana Dvořáková, Jan Franců, Ladislav Hájek, Marie Melicharová, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Jana Slámová, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč.

Články označené * neprošly jazykovou korekturou.
Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453,
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangnet.cz>
Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469,
email: evsboii@iol.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>
